

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789256864.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Kort efter denne samtale kom madam Wexschall en dag til mig med smil i øjet og om munden og sagde: »Jeg har et brev til dig; jeg har lovet Møhl at levere dig det og at tale hans sag hos dig; han har haft den tillid at lade mig læse det, derfor bringer jeg dig det uforseglet.« Jeg læste da til min forundring, at han gennem min ældre veninde bad om min hånd og mit hjerte; gjorde jeg ham så lykkelig at skænke ham disse, da tvang hans stilling ham til at bede mig forlade teatret, og han ville da opbyde alt for at give mig erstatning for dette offer. Forskrækket leverede jeg madam W. brevet tilbage og sagde barnagtigt: »Oh, kan De ikke sige, at jeg ikke vil binde mig, og mindst når min afgang fra teatret er betingelsen.« Jeg faldt hende om halsen og vedblev: »Søde, 119 rare madam Wexschall! Tal med ham, tal venligt med den fortræffelige, gode Møhl! Trøst ham og bed ham opgive dette. Hvor kan jeg forlade teatret, som jeg er fastgroet til, og det for at opnå ydre fordele? Det var jo uværdigt. [Lad ham ikke vide, at jeg har læst hans brev; thi jeg skammer mig ved at give denne mand et afslag, som hundreder af piger ville føle sig smigrede ved at tilhøre. Jeg har en inderlig hengivenhed for ham, men da det aldrig er faldet mig ind, at han elskede mig, så kan jeg jo ikke nu med ét give ham mit ja. Ak, tal dog med ham!«] Således vedblev jeg, idet jeg kyssede og klappede min veninde. Hun lovede mig da at tale med ham så kærligt og godt som muligt; og da det var sket, blev der aldrig senere vekslet et ord mellem ham og mig om denne for mig så pinlige sag. Da jeg atter så ham, var han venlig og god som sædvanligt, og jeg ved ikke engang, om han erfarede, at jeg havde læst hans brev, eller ikke; den hele sag var mig så smertelig, at jeg helst undgik at berøre den. Hvis nogen af de mange, der havde den lykke at kende denne udmærkede, begavede mand, endnu lever, når dette læses, da ved jeg vist, at det blotte navn af denne fine, ejendommelige natur vil røre dem og fremkalde mangen erindring om hans åndrige tale, hans ridderlige, trofaste natur, og den glæde alle følte ved at turde kalde sig hans venner. Heiberg og hans moder regnede ham til deres aller kæreste omgangsvener, og jeg selv bar stor godhed for ham og blev altid glad ved hans komme; men selv om en konge havde tilbudt mig at dele tronen med sig på det vilkår, at norgesrejsen måtte opgives, uden at tale om min bortgang fra teatret, da havde jeg intet øjeblik betænkt mig på afslaget.